

Sygn. akt VIII Ka 624/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Krzysztof Kamiński

Protokolant: Aneta Chardziejko

bez udziału oskarżyciela publicznego, po rozpoznaniu w dniu 12 września 2013 r. sprawy W. M. obwinionego o czyny z art. 86§1 k.w. i art. 97 k.w. na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 4 czerwca 2013 r. (sygn. akt XIII W 424/13):

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że łagodzi orzeczoną wobec obwinionego karę grzywny do 400-zł. (czterystu złotych).

II. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zwalnia obwinionego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W. M. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 20.12.2012 r. około godz. 11⁵⁰ na drodze nr (...)w rejonie miejscowości (...)kierując samochodem marki (...)o nr rej. (...)włączając się do ruchu nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu samochodem marki (...)o nr rej. (...)doprowadzając do zderzenia pojazdów, a następnie (...)w wyniku przesunięcia uderzył w metalowe barierki ochronne, czynem swoim spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o czyn z art. 86§1 k.w.

2. w czasie i miejscu jak wyżej kierując samochodem marki (...)o nr rej. (...)oddalił się z miejsca zdarzenia nie podając swoich danych osobowych oraz danych z zakresu polisy OC pojazdu, tj. o czyn z art. 97 k.w.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem zaocznym z dnia 4 czerwca 2013 r w sprawie o sygn. akt XIII W 424/13 obwinionego W. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i na podstawie art. 86§1 k.w. w zw. z art. 9§2 k.w. wymierzył karę grzywny w wysokości 800 (ośmiuset) złotych

Na mocy art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk zwolnił obwinionego od zryczałtowanych wydatków postępowania oraz opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obwiniony kwestionując nie zawiadomienie go o terminie rozprawy, które nie było możliwe z uwagi na jego czterotygodniowy pobyt za granicą na rehabilitacji. Jednocześnie nie zgodził się z poczynionymi przez Sąd Rejonowy ustaleniami faktycznymi oraz wysokością wymierzonej kary grzywny. Jednocześnie powołał się na trudną sytuację materialną.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 12 września 2013 roku obwiniony poparł złożoną apelację i wniósł o jej uwzględnienie poprzez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanych mu czynów (k. 58v).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna o tyle, o ile kwestionuje wymiar orzeczonej przez Sąd I instancji grzywny. W pozostałym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu stricte proceduralnego (nie powiadomienia obwinionego o terminie rozprawy) wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 71§4 k.p.w., w razie nieusprawiedliwionej nieobecności obwinionego, któremu doręczono wezwanie na rozprawę, przeprowadza się rozprawę zaocznie. Przy czym stosownie do treści art. 139§1 k.p.k. (recypowanego przez art. 38 k.p.w.) pismo (w tym wezwanie) uważa się za doręczone, jeżeli strona nie przebywa pod wskazanym przez siebie adresem. Obwiniony został poinformowany o treści art. 139§1 k.p.k. (vide k. 12). Wbrew ciężącemu na nim obowiązкови nie zawiadomił Sądu o tym, że przez pewien czas będzie przebywał poza miejscem swego zamieszkania. W tej sytuacji wezwanie, notabene dwukrotnie awizowane, zostało złożone do akt sprawy „ze skutkiem doręczenia”.

Zarzuty kwestionujące ustalenia faktyczne są wynikiem odmiennej oceny dowodów (ograniczają się do przedstawienia okoliczności czynu z punktu widzenia apelującego) i jako takie nie zasługują na uwzględnienie. Jak bowiem wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy (por. m.in. wyrok z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975 r., Nr 9, poz. 84) możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennej poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd wadliwej oceny dowodów. Zwłaszcza wówczas, gdy – jak w przedmiotowej sprawie – Sąd I instancji:

- po pierwsze, precyzyjnie uzasadnił swoje stanowisko, wskazując przy tym fakty, jakie uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych;
- po drugie, po drugie, sądowa ocena dowodów nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędów rozumowania i wnioskowania) oraz nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy (art. 7 k.p.k.).

Wobec wszechstronnych rozważań przeprowadzonych przez Sąd I instancji, prezentowanych w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, zbędnym jest przywoływanie na obecnym etapie postępowania tych samych okoliczności i komentowania w szerszym zakresie spornego orzeczenia. Wskazać jedynie należy, że Sąd I instancji słusznie przyjął za wiarygodną wersję zdarzenia zaprezentowaną przez L. S. i Z. L., zważywszy że zeznania w/w świadków są spójne i logiczne, a nadto w pełni korespondują z nimi inne dowody w postaci szkicu miejsca zdarzenia, protokołu oględzin wraz ze zdjęciami i fotografii. Sąd Rejonowy słusznie zakwestionował wyjaśnienia obwinionego, wykazując w sposób jednoznaczny ich sprzeczność z innymi dowodami (co do miejsca pobytu obwinionego w chwili kolizji drogowej) oraz brak elementarnej logiki (gdyby L. S. i Z. L. uważali się za winnych kolizji i wręczyli obwinionemu pieniądze tytułem zadośćuczynienia, to całkowicie irracjonalnym byłoby ich zachowanie polegające na podążeniu za samochodem obwinionego, sfotografowaniu go oraz zawiadomieniu policji).

Reasumując, sądowa ocena dowodów nie nosi w sobie cech dowolności i tym samym pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. (w zw. z art. 8 k.p.w.).

Na uwzględnienie zasługuje natomiast zarzut orzeczenia przez Sąd I instancji zbyt surowej kary.

Faktem jest, że kara 800-zł. grzywny orzeczona została za dwa odrębne czyny i uwzględnia stopień zawinienia obwinionego oraz społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów. Rację ma jednak apelujący podnosząc, że nie uwzględnia ona jego sytuacji materialnej. W. M. utrzymuje się (wraz z żoną) z renty w wysokości 800-zł. brutto. Jako rencista ponosi dodatkowe koszty związane z leczeniem (jak podał, musiał sprzedać samochód m-ki (...)w celu pokrycia kosztów wyjazdu na rehabilitację). W świetle w/w okoliczności orzeczona wobec niego grzywna jawi się jako rażąco niewspółmierna w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. (w zw. z art. 109§2 k.p.w.). Dlatego należało ją złagodzić. Zdaniem Sądu Okręgowego kwota 400-zł. mieści się w realnych możliwościach płatniczych oskarżonego i winna spełnić cele wychowawcze i zapobiegawcze, o których mowa w art. 33§1 k.w.

Dlatego orzeczono, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, orzeczono, jak w pkt. II sentencji niniejszego wyroku.

Na mocy art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. zwolniono obwinionego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, gdyż – z powodów, o których wyżej – uiszczenie ich stanowiłoby dla niego zbyt dużą uciążliwość.